

HỒI 21

Thảm Trạng Ở Cổ Thạch Quan

- Thoát rồi!

Với thanh chủ thủy vừa tình cờ cắm đúng một vào khe đá, Cao Phong nhờ đó vừa giữ được thân hình vừa cố nâng thân thể mảnh mai của Tạ Phương Yển lên cao để cả hai không bị dòng nước ngầm cuốn trôi, đồng thời để nàng có dịp bình tâm sau một lúc lâu lâm vào cảnh hoảng loạn.

Không nghe nàng đáp, Cao Phong lại lên tiếng:

- Theo dòng nước này nhất định chúng ta sẽ có lối thoát, hoặc một dòng suối một ghềnh thác nào đó. Chờ tại hạ nghỉ một lúc cho lại sức chúng ta sẽ đi. Và lần này, đương nhiên tại hạ sẽ không để dòng nước cuồng loạn cuốn trôi, cô nương cứ yên tâm.

Nàng vẫn không một lời hồi đáp.

Nghĩ ngay đến chuyện bất ổn, Cao Phong vội thu người lên cao, tỳ toàn thân vào điểm tựa duy nhất là thanh chủ thủy, cũng may đã cắm vững chắc vào khe đá.

Sau đó, Cao Phong tìm cách đưa mặt Tạ Phương Yển đến thật sát.

Nàng vẫn đang hô hấp, may quá, có lẽ vì bị dòng nước hung hãn dập vùi và nhiều phen nhấn chìm, nàng quá hoảng sợ nên hôn mê thể thôi, sinh mạng vẫn chưa đến nỗi nào ngoại trừ độc chất Tuyệt Mệnh Sa vẫn tiềm tàng và chờ chờ hủy diệt nàng.

Cao Phong lại loay hoay một lúc để sửa lại tư thế nâng giữ nàng.

Phải nâng đầu lên cao, chí ít là cao khỏi mặt nước, Cao Phong chỉ yên tâm khi rốt cuộc cũng thực hiện được điều này, dù chỉ bằng một tay, do tay còn lại vẫn luôn bám giữ vào thanh chủ thủy.

Phóng tầm mắt nhìn theo dòng nước, nhìn để nghe, để đoán, vì kỳ thực Cao Phong nào có nhìn thấy gì khi bao phủ xung quanh chỉ toàn là bóng tối thâm u.

Nước vẫn chảy xiết nhưng dường như xa thật xa phía trước đã có tiếng nước dội vào đá vọng về.

Ghềnh thác, đó là điều tuy Cao Phong có nghĩ đến, nhưng vào lúc này lại không hề mong đợi.

Rơi theo ghềnh thác, một mình Cao Phong thì không ngại. Bởi chỉ cần dùng hoảng loạn, dùng quá dụng sức chống chọi lại sức mạnh vô biên của ghềnh thác tuôn đổ, trái lại chỉ cần nương theo nó, lấy sức của nước làm sức của mình, một mình Cao Phong vậy là thoát. Nhưng hiện tại Cao Phong phải gìn giữ sinh mạng cho Tạ Phương Yển, bằng mọi giá phải gìn giữ, và là một Tạ Phương yển đã hôn mê bất động, muốn cả hai cùng thoát hiểm quả không phải điều dễ dàng.

Không dễ cũng phải thực hiện, khó đến mấy cũng phải mạo hiểm, Cao Phong chậm chậm hít vào một hơi thật dài, thật đầy và từ từ thu thanh chủ thủy về.

Thanh chủ thủy rời khe đá, lực giữ lại không còn, uy lực của dòng nước vậy được dịp biểu dương sức mạnh, tác động vào Cao Phong, cuốn Cao Phong đi.

Ào...

Không như lúc mới rơi vào dòng nước ngầm, Cao Phong và Tạ Phương Yển do không lường trước, không chuẩn bị trước nên mất thế chủ động, lần này dòng nước tuy vẫn chảy hung hãn nhưng đâu thể gây hoảng loạn, gây nguy hiểm cho Cao Phong.

Lợi dụng sức nước đẩy, Cao Phong chỉ cần giữ sao cho bản thân không bị nước nhận chìm hoặc cuộn xoáy, cũng luôn giữ cho đầu của Tạ Phương Yển ở trên cao, việc di chuyển vậy là dễ dàng, không tổn hao sức lực.

Chỉ thỉnh thoảng, để đừng trôi quá nhanh, dễ mất thế chủ động, Cao Phong mới phải nhờ vào thanh chủ thủy. Cắm loạn vào vách đá hai bên, tìm chỗ để thanh chủ thủy có thể cắm vào, giữ thân hình lại thoát sức cuốn của nước. Sau đó, mọi việc thế là bắt đầu trở lại

Cùng với tiếng nước dội vào đá vang đến tai, càng lúc càng lớn, ánh sáng mờ nhạt từ phía trước cũng bắt đầu lọt vào mục quang của Cao Phong.

Đã đến chỗ dòng nước ngầm phải lộ mình hoàn toàn dưới ánh dương quang, cũng là thời điểm phải chống chọi với ghềnh thác sắp xảy đến cho Cao Phong.

Thu cất thanh chủ thủy vào người, sau đó Cao Phong ngoài việc vòng tay ôm thật sát Tạ Phương Yển vào người thì chỉ còn biết buông lỏng toàn thân, không vận lực, không phản kháng, phó thác tất cả cho số mệnh, chấp nhận uy lực thượng thừa của dòng nước càng lúc càng chảy xiết.

Thật nhanh, ánh sáng không đến thì thôi, một khi đã đến thì ngập tràn, cũng như toàn bộ thân thể của cả hai đang bị nước ở ghềnh thác ngập tràn hoàn toàn.

Nước tuôn đổ, cả hai cũng tuôn đổ. Nước rơi xuống nhanh thì cả hai cũng rơi xuống nhanh.

Cao Phong đã lường trước nên chấp nhận, miễn sao thân thể của cả hai đừng bị vỡ vụn, như nước ở ghềnh thác lúc rơi xuống chân đá cũng phải vỡ vụn. Và Cao Phong đã định tâm, đến lúc tối hậu sẽ có phản ứng thích hợp. Còn bây giờ thì cứ chờ đã.

Chợt, mục quang của Cao Phong bỗng chạm vào sắc diện Tạ Phương Yến.

Nàng tái nhợt đến thảm.

Chưa đúng, nàng có diện mạo tím tái thì đúng hơn.

Không ổn rồi, Cao Phong thầm kêu, không thể duy trì thêm nữa tình trạng quá nguy hiểm này cho Tạ Phương Yến.

Đưa mắt lướt nhìn khắp nơi.

Đối diện ghềnh thác là một cội cây cao to. Rất tiếc, khoảng cách từ ghềnh thác đến thân cây lại xa đến mười trượng, một khoảng cách hoàn toàn vượt quá năng lực của Cao Phong.

Khoan đã, có một nhánh cây đủ lớn chột vươn ra từ cội cây nọ. Vậy là khoảng cách chỉ còn bảy hoặc tám trượng, vẫn quá tầm sức của Cao Phong.

Có rồi, theo dòng nước đang tuôn đổ, chệch về phía bên tả là một mỏm đá vẫn may chưa bị nước phủ kín.

Đó là cứu cánh duy nhất cho Cao Phong lúc này.

Nào, hoặc ngay bây giờ hoặc không còn cơ hội nào nữa.

Vút!

Nường theo sức cuốn của nước, lấy sức nước làm sức mình, Cao Phong như Lý ngư đã đỉnh chột quấy người bật hướng về phía có mỏm đá.

Hít một hơi dài thanh khí, cho toàn bộ chân lực vận khởi, Cao Phong san sàng cho lần chạm chân vào mỏm đá.

Dồn toàn bộ chân khí xuống hạ bàn, Cao Phong giẫm hai chân lên mỏm đá.

Cao Phong nhún mình xuống và lập tức đưa chân khí ngược lên thượng bàn.

- Đi!

Chân khí dồn nén, được thoát ra một phần thành tiếng hét cực lớn và đầy quyết tâm. Toàn thân Cao Phong vậy là bật lao như được ai đó bật cung xạ tiễn,

lao vút về phía có tàng cây, phần gần Cao Phong nhất có từ nhánh cây vươn ra nọ.

Cao Phong tính đúng, đà lao xuống mồm đá không hề bị bỏ phí, đã được cộng vào đà lao đi cũng từ mồm đá, hợp lực này vừa đủ cho Cao Phong vượt qua khoảng cách bảy trượng.

Sắp đến gần nhánh cây, cảm nhận nhánh cây khó chịu nổi nếu bất ngờ có trọng lượng của cả hai người cùng lúc dồn vào, Cao Phong vội lập lại những động tác vừa thực hiện. Là đưa chân khí xuống hạ bàn, nhún mình khi chạm vào tàng lá không mấy dày của nhánh cây, sau đó bật tung lên cao.

Rắc...

Nhánh cây bị gãy, nhưng trước đó nó vẫn kịp giúp Cao Phong, tại chỗ cho Cao Phong mượn lực khi bắt đầu đẩy chân khí lên thượng bàn:

- Lên!

Chân khí lại thoát ra một ít, tạo thành tiếng quát đanh gọn vừa được Cao Phong phát ra.

Chiều cao của cội cây thu ngắn dần, ngược lại với thân hình của Cao Phong càng lúc càng lên cao.

Xào...

Xuyên qua tán lá dày, nhân đó, Cao Phong xả khí, trụ vững thân hình ở giữa tàng cây.

Xong! Thoát hiểm! Bây giờ là lúc lo lắng cho Tạ Phương Yến.

Cao Phong cố nấn ná giữa tàng cây độ nửa tuần trà, sau đó, đặt nàng lên lưng, Cao Phong cõng nàng nhảy từ tàng cây nhảy xuống.

Vù...

Chợt....

- Úy! Lúc này diện mạo của người rất tuấn tú, sao bỗng chốc lại hóa ra khó coi thế này?

Đó không phải là thanh âm của Tạ Phương Yến.

Thứ nhất, thanh âm đó là của nam nhân. Thứ hai, thanh âm phát ra từ nơi nào đó ở phía vách đá, không phải ở phía sau lưng Cao Phong và Tạ Phương Yến đang yên vị. Thứ ba, lúc nấn ná ở tàng cây, lúc dự dụng để biến đổi diện mạo, Cao Phong vẫn quan sát và vẫn biết nàng cứ hôn mê trầm trầm, nàng làm gì có

đẹp nhận ra có sự biến đổi diện mạo ở Cao Phong.

Cao Phong xạ mắt nhìn về phía vách đá, là vách đá đối diện với phía vẫn có ghềnh thác tuôn chảy.

Thấy rồi nửa kín nửa hở ở một động khẩu lưng chừng vách đá, đó là một đạo nhân vận đạo bào trắng như tuyết, rất dễ nhận thấy do sắc phục khá tương phản với màu xám xịt của đá.

Đạo bào trắng rõ rồi, Cao Phong vậy là đoán ra xuất xứ lai lịch của đạo nhân. Đó là chưa kể lời phát thoại lúc mới rồi của đạo nhân không được phù hợp lắm với lời lẽ phát ra từ một bậc thanh tu.

Một đạo nhân không thể tùy tiện bảo diện mạo của ai đó là tuần tú, càng không thể chưa gì đã khinh bỉ, chê bai một diện mạo khó coi, khó nhìn của người lần đầu tiên gặp mặt.

Một đạo nhân không đủ tư cách là một đạo nhân, đó chỉ có thể là...

Vút!

Cao Phong dịch chuyển phương vị, lại bật cao lên và bất ngờ hiện thân trước mặt gã đạo nhân nọ:

- Đạo hiệu của đạo trưởng họ Thạch là gì.

Đạo nhân tròn mắt:

- Người nhận ra ta là người của Cổ Thạch Quan? Người là bằng hữu? Vậy cứ gọi ta là Thạch Bạch.

Cao Phong trầm giọng:

- Ở Cổ Thạch Quan, nam thì có đạo hiệu bắt đầu bằng chữ Thạch, chữ Cổ dành cho nữ. Thạch Bạch người là sư huynh hay sư đệ của Cổ Tuyết?

Đạo nhân Thạch Bạch thoáng nghi ngại:

- Người quen biết Cổ sư tỷ? Giữa hai người phải chăng vì quen nhau nên đã có tình ý?

Cao Phong sa sầm nét mặt:

- Vì sao người hỏi ta như thế?

Gã lúi lúi lại:

- Vậy là đúng rồi! Thảo nào Cổ sư tỷ cứ khẳng khẳng không thuận tình gả nghĩa phu thê cùng Thạch Hạc đại sư huynh như sắp đặt của Quan Chủ sư phụ!

Hóa ra tâm tư của Cổ Tuyết sư tử từ lâu gửi cả cho người, một kẻ có diện mạo tuần tú hơn Thạch Hạc đại sư huynh bội phần?

Cao Phong chợt thở dài:

- Nếu là vậy, ta nào biết nói gì hơn. Mà này, sao người đứng ở đây một mình?

Gã có sắc mặt nghi ngờ:

- Ta có nhiệm vụ canh phòng phía hậu Quan, phải chăng người có ý xâm nhập và dò xét Cổ Thạch Quan ta?

Cao Phong đưa tay lên vỗ trán:

- À! Ra là người đang cảnh giới. Vậy đã đến lúc đổi phiên rồi sao? Có người đang đi đến gần kìa.

Nghe vậy, gã nửa muốn quay lại nhìn nửa không muốn:

- Sư phụ và toàn thể thúc bá đang mật nghị bên trong. Nào đã đến lúc ta được đổi phiên?

Cao Phong mỉm cười, lần này cố tình chỉ tay về phía sau gã:

- Người không tin cũng không được. Nhìn kìa!

Gã quay lại nhìn.

Cao Phong nhẹ nhàng tiến đến gần gã.

- Hự!

Gã kêu và khụy xuống.

Cao Phong vội đặt Tạ Phương Yến xuống, cho dựa nửa người vào vách đá, sau đó lùi hình hài bất động của gã Thạch Bạch qua một bên, tìm chỗ giấu.

Chợt...

- Thạch Bạch! Việc cảnh giới thế nào? Người không được sơ thất đấy.

Cao Phong nhú mày tức bực. Nhưng Cao Phong vẫn phải lên tiếng nếu không muốn kẻ nào đó vừa lớn tiếng hỏi vì nghi ngờ phải hăm hở chạy đến dò xét, bởi y hỏi nhưng không có ai đáp lại

Cao Phong cố giả giọng gã Thạch Bạch:

- Ta biết rồi. Sẽ không có sơ thất đâu.

Nhưng vẫn có một tình huống vì Cao Phong không biết nên không lường

trước:

- Thạch Bạch! Theo môn quy, vì người không tôn trọng, không gọi ta là sư huynh như mọi lần, ta phải xử phạt người thôi.

Cao Phong chán ngán, đành vất gã Thạch Bạch qua một bên để nhanh nhẹn đặt Tạ Phương Yển lên vai.

Sau đó, Cao Phong lẳng lặng tụt người xuống theo vách đá.

- Ôi Thạch Bạch! Ai hạ thủ người thế này? Hay vì sợ ta xử phạt, người cố tình giả vờ?

Cao Phong hài lòng vì vẫn kịp thoát khỏi tầm mắt của kẻ tự xưng đến. Chỉ có điều đáng tiếc là Cao Phong vẫn chưa kịp xóa bỏ dấu vết, dễ dẫn đến nghi ngờ là ở trên động khẩu kia vừa có sự biến nẩy sinh.

Đã lỡ rồi Cao Phong đành tiếp tục tụt người xuống càng nhẹ nhàng càng êm thấm càng tốt.

Chợt...

- Hừ! Quả nhiên Thạch Bạch đã bị địch nhân bất ngờ hạ thủ. Không khéo việc mật nghị đã bị người phát hiện?

- Ai dám lên đến đây để hạ thủ, đại sư huynh? Không phải chính đại sư huynh đã hạ thủ, vì bấy lâu nay Thạch Bạch vẫn bênh Cổ Tuyết này?

Cao Phong lại nhú mày, không ổn rồi, ngoài một người vừa phát hiện có sự biến xảy ra, chính là Thạch Hạc đại sư huynh của Thạch Bạch, giờ lại xuất hiện thêm Cổ Tuyết.

Cao Phong nào ngại cho dù có bị hai nhân vật này phát hiện, bất quá, hoặc là động thủ hoặc cứ bỏ chạy là cùng, cho dù đích thân Quan chủ Cổ Thạch Quan có mặt vẫn không ai làm gì được Cao Phong. Chỉ tiếc, bên mình Cao Phong lại còn có Tạ Phương Yển, động thủ hay chạy, hai biện pháp này đều có phần bất lợi cho Cao Phong.

Đành ẩn nhẫn một lúc vậy, Cao Phong thu người, nép sát vào vách đá, nơi bị hõm vào sâu nhất.

- Cổ Tuyết muội chớ ngờ oan cho ta. Thủ pháp đã hạ thủ Thạch Bạch, muội thử nhìn xem, nào phải là thủ pháp của Cổ Thạch Quan chúng ta?

- Muội không cần nhìn cũng có thể đoán đó là do đại sư huynh hạ thủ. Ngoài lý do như muội vừa nêu, chẳng phải gần đây đại sư huynh đã được thất

thúc truyền thụ cho bí kỹ sao? Đại sư huynh nên thẳng thắn thừa nhận thì hơn.

- Tại sao ta phải thừa nhận một việc ta không hề làm? Cổ Tuyết muội! Muội cảm ghét ta thế nào cũng được nhưng chuyện này muội phải tin ta. Đã có kẻ lén hạ thủ Thạch Bạch, và kẻ đó nhất định là có ý đồ lén dò xét việc mật nghị của sư phụ và chư vị thúc bá. Ta phải cấp báo ngay kéo muội.

- Đứng lại! Đại sư huynh đi rồi, mọi tội lỗi ắt sẽ bị đại sư huynh đổ trút lên đầu muội. Dù có trăm miệng muội cũng không thể phân biện một khi cạnh muội là thảm ngộ của Thạch Bạch và muội hiện làm sư phụ tức giận.

- Vậy muội muốn sao? Ta đi, muội không tin. Nhưng để muội đi, ta càng không tin. Biết đâu muội không nhân dịp này đổ vấy tất cả cho ta, khiến hôn sự giữa ta và muội vốn được sư phụ chấp thuận nay sẽ bị thu hồi.

- Lại chuyện hôn sự? Đại sư huynh? Muội đã nói rồi, muội không hề chấp thuận luôn sự này, dù là với đại sư huynh nay với bất luận ai khác.

- Ta chỉ thuận miệng nhắc đến thôi! Vào lúc này, chuyện bất ổn đang xảy ra, ta còn tâm trí đâu để nghĩ đến hôn sự. Hãy lo chuyện trước mắt đã. Ta hoặc muội, hoặc cả hai, cần phải cấp báo ngay cho sư phụ.

- Muội sẽ đi! Nơi này vẫn cần người cảnh giới, trách nhiệm đó đương nhiên phải do đại sư huynh gánh đáng.

- Chậm đã! Muội không tìm cách đổ tội cho ta chứ?

- Muội không đổ tội cho ai cả. Chuyện thế nào, muội bảo thế ấy. Tội về ai, sẽ do đích thân sư phụ định đoạt.

- Vậy sao được? Tính khí sư phụ thế nào, hẳn muội phải rõ hơn ai hết. Chỉ cần nghe và biết có người hạ thủ Thạch Bạch, mọi giận dữ của sư phụ trước tiên sẽ trút lên người có trách nhiệm cảnh giới, và người đó sẽ là ta, sẽ là đại sư huynh ta.

- Đã biết rõ như vậy sao lúc này đại sư huynh cứ nằng nặc bảo muội phải lưu lại? Hóa ra đại sư huynh cũng muốn nhân dịp này trừng phạt muội, vì muội không thuận gả nghĩa cùng đại sư huynh?

- Ta không hề có ác ý đó. Ta chỉ lo cho toàn cục. Không như muội, muội chỉ lo cho bản thân muội.

- Đại sư huynh lo cho toàn cục? Muội tin được sao, một khi chính mắt muội thấy chỉ có một mình đại sư huynh bên cạnh thân hình bất động của Thạch Bạch?

Ta không phải hạng đê tiện hạ lưu như muội nghĩ.

- Vậy thì ai? Ai đê tiện? Ai hạ lưu? Dường như đại sư huynh muốn ám chỉ muội? Có gì mà đại sư huynh phải ngập ngừng? Nếu đây là lần đầu tiên đại sư huynh thóa mạ ra miệng, có lẽ bấy lâu nay đại sư huynh vẫn ngấm ngấm thóa mạ như thế. Cũng không sao, muội tự biết muội hạ lưu, muội đê tiện. Đã vậy, sao đại sư huynh vẫn muốn cùng kẻ đê tiện, kẻ hạ lưu này kết nghĩa phu thê?

- Ta...

- Đại sư huynh thương hại? Đại sư huynh muốn cứu vớt một kẻ đã lỡ xuống bùn, muốn rửa sạch mọi nhơ bẩn cho kẻ đó? Hay đại sư huynh miễn cưỡng phải tỏ thái độ hào hiệp để lấy lòng sư phụ, để được sư phụ chân truyền toàn bộ tuyệt học?

- Ta không miễn cưỡng. Ta thật tâm với muội. Bấy lâu nay, vì tự biết ta không xứng với muội, nên chỉ ta dám chôn chặt vào lòng mọi tình ý của ta dành cho muội. Nào như muội, muội nào có chút hoài niệm về ta? Chỉ khi được sư phụ đề xuất về hôn sự, ta mới...

- Đại sư huynh nói dối! Sự thật thì, đại sư huynh đã biết tất cả đúng không? Đâu phải bỗng dưng sư phụ đề xuất chuyện hôn sự này với đại sư huynh?

- Ta...

- Đại sư huynh không cần giấu không cần tự dối lòng. Đại sư huynh đã biết tất cả!

- Ta...

- Hà... Đại sư huynh càng che giấu càng, khiến muội khó xử khó quyết định. Bây giờ thì thế này vậy, nếu đại sư huynh chịu thú nhận những gì đại sư huynh đã biết về muội, có lẽ muội sẽ chấp nhận hôn sự với đại sư huynh.

- Muội nói thật?

- Thật!

- Vậy ta nói. Đó là....! Mà thôi, ta nghĩ thà không nói còn hơn, nói ra chỉ thêm đau lòng.

- Đại sư huynh không muốn hôn sự sẽ xảy ra?

- Ta muốn, lúc nào ta cũng muốn. Chỉ có điều, muội đừng miễn cưỡng ta phải nói rõ sự thật chối tai.

- Sự thật gì?

- Là muội...

- Sao?

- Hừ. Vậy ta nói. Miễn muội đừng vì thế mà để tâm, chuyện gì đã qua hãy để nó qua..

- Là chuyện gì?

- Là muội đã thất thân cùng sư phụ.

- Đại sư huynh...

- Ta không muốn nói, không muốn nghe, cũng không muốn nhìn thấy gì cả. Nhưng từ khi trở về Tung Sơn, hai năm trước, ta phát hiện sư phụ luôn nhìn muội bằng ánh mắt không phải của sư phụ dành cho nữ đệ tử. Mà đó là cái nhìn ngưỡng mộ, cái nhìn chỉ muốn chiếm hữu. Ta đang nặng lòng với muội, ta quan tâm đến muội, đó là lý do ta phải phát hiện hành vi cực súc của sư phụ, lúc sư phụ chiếm đoạt, dày vò muội. Ta hận, ta ẩn nhẫn, vì biết một khi để lộ, ta ắt bị sư phụ sát hại. Cứ thế, ngày càng ngày ta càng nhìn thấy muội héo hắt dần, ta xót xa cho thân phận muội. Đôi lúc, ta nảy ý tưởng sẽ cùng muội đi thật xa, đi đâu cũng được, miễn là muội đừng mãi xa biến thành thú tiêu khiển của sư phụ mỗi khi sư phụ thèm muốn. Ta...

- Đại sư huynh thật sự muốn như thế, muốn đưa muội khỏi chốn bùn nhơ.

- Bất luận lúc nào, thời điểm nào hễ muội ưng thuận cùng ta ly khai, ta sẽ đưa muội đi.

- Đại sư huynh còn quên một điều.

- Điều gì?

- Đại sư huynh hận, muội cũng hận. Nhưng đi để quên hận là điều muội chưa hề nghĩ tới.

- Muội báo hận? Đối đầu với sư phụ là tự sát, muội không biết thế sao?

- Nghĩa là đại sư huynh không dám?

- Ta...

- Đại sư huynh luôn như thế, luôn thiếu quyết đoán như thế. Đó là lý do muội dù là liếp hoa tàn nhụy rữa nhưng vẫn không cam tâm chấp thuận chuyện hôn sự với đại sư huynh.

- Không phải! Chỉ cần muội nhận lời thì ta, dù muội có bảo nhảy vào vực sâu chảo lửa ta vẫn không từ.

Vô tình được nghe một câu chuyện quá ư bi thảm, quá ư phũ phàng, Cao

Phong mãi nghe nên quên mất việc phải tìm cách lên đi.

Và diễn biến của câu chuyện đã dẫn đến một chiều hướng càng khiến Cao Phong khó thể lên đi hơn.

Đó là lúc Cao Phong nghe thanh âm của lão Quan Chủ quát lên vang dội:

- Giải cho câu nhảy vào vực sôi chảo lửa vẫn không từ. Thạch Hạc! Người đáp nghĩa sư phụ thế ư?

Có tiếng Thạch Hạc thảng thốt:

- Sư phụ...

Lại có tiếng Cổ Tuyết phản hận:

- Đại sư huynh! Nếu đại sư huynh thật sự có thành ý, đây là lúc đại sư huynh phải giúp muội. Dâm lão khả ố. Ta quyết liều chết với lão.

Cao Phong thoáng phân vân khi nghe thanh âm của lão Quan Chủ gầm quát:

- Dám tạo phản, nghiệt đồ phải chết Đỡ!

Vù... Âm!

Nương theo mấy loạt chấn kinh, Cao Phong lặng lẽ đưa Tạ Phương Yển rơi đi.

Trên động khẩu, vì toàn bộ sự việc đều bại lộ, Thạch Hạc đành liên tay liên thủ với Cổ Tuyết, đương đầu một cách vô vọng với một nhân vật từng là sư phụ của cả hai.

Vù... Âm!

Ào... Âm!

----o0o----